

Intet Under da, at Politistyrken i Hr. Eugen Petersens Tid er steget fra Tohundrede og Firsindstyve til Syvhundrede og Enogtyve Mand. Alene det under en saa hastig Vækst at vaage over og bevare Korpsets Ensartethed skulde synes at være en Opgave, der helt krævede sin Mand. Thi Københavns Politi er en Styrke, der rekrutteres fra mange Kanter — først og sidst dog fra selve den bredeste Befolkning. Politidirektorens sidste Beretning viser bedst, i hvor overvejende en Grad Politiets Mænd udgaar fra de folkeligste Samfundsklasser, Haandværkssvende, Tyende, smaa Landmænd. Jeg tilstaar, at alene denne Korpsets Oprindelse stiller mig en Smule tvivlende overfor den Beskyldning for Stejlhed i Forholdet til Københavnerne, som ret ofte fremsættes.

En Arbejder maa Hr. Eugen Petersen under alle disse Forhold, hvor alt øgedes, voksede og udvidedes, sikkert som Embedsmand have været. Og mer end en Arbejder. Han har ejet Overblik, Bestemthed og Klarhed. Han har kendt sin Vej, og uden at bøjes eller uden at bøje af, har han fulgt den efter sin Overbevisning.

Og her staar vi paa en Gang overfor Manden, der hos Politiets Chef gemmes bag Embedsmanden, og som maaske er endnu mere værd end han.

Den, der, om end for en kort Tid — under et Landophold eller paa et Sommerhotel — lærer Københavns Politidirektør at kende som Menneske, vil lettelig forbavses. Sære Myter og mærkelige Paastande har indhyllet hans Person saa tæt, at man forbavses, naar, paa nært Hold, alt det »man siger«, opløses og svinder bort. Den, som man da i Virkeligheden møder, er en Mand af en sjælden og fornem Fordomsfrihed, en Frihed for Fordomme, der er skabt af megen Dannelse og den rigeste Erfaring om Menneskene. Denne Personlighed ved meget, og han dømmes mildt, fordi han har lært at forstaa meget. Hans Blik har vrænnet sig til at vrage. Men hvad han vrager, er Glimret. For Guldet har han Øje, selv om det er blandet med Slakker. Han ejer en nobel og dyb Medfølelse, der giver sig nænsomme Udtryk, og som sikkert lader ham hjælpe varsomt. Han er fast i Ly af en stærk Overbevisning, men han er bøjelig paa Grund af megen Klogskab.

Han kan frem for alt være munter, som ene de harmoniske Mennesker kan det, og de, der er lykkelige af Hjærte.

Lykkelige og rige.

For denne Mand — og det er hans høje Adkomst til hans byrderige Hverv — er Københavns Hundredtusinder sikkert ikke saa og saa mange Individuer men Hundredtusinder af *Mennesker, Medmennesker*. Og i sit Forhold til dem parrer Eugen Petersen Klogskab, Retferdighedssans og et rigt Menneskesinds Deltagelse.

For en Slik kunde Københavns Politidirektør købe sig Døgnets Folkekærlighed. Han har foretrukket, tro imod det, han ansaa for det rette, at vinde en lang og forstaaende Hengivenhed hos dem, der kendte ham eller i det mindste fattede hele det vide Omfang af hans Virke.

HERMAN BANG

DET KGL. TEATER

SAMLIV AF ARTHUR SCHNITZLER.—OVER
EVNE, FØRSTE STYKKE, AF BJØRNSTJERNE
BJØRNSSON

UNDERLIGT at Nationalscenen først nu har vovet sig i Lag med Bjørnssons *Over Evne*, som ikke blot er et af den moderne Tids ejendommeligste Digterværker, men ogsaa et af de dybest gribende. En forskende Sjæls vaandefulde Kamp med Tilværelsens dybeste Problemer: klagende og kaldende i sin Tro, tørstende og trodsigt i sin Tvivl — standsende ved et Resultat, som for denne Digter paa det Tidspunkt syntes det endelige, og som selvfølgelig ikke er mere absolut end alt andet menneskeligt, om det end nok saa meget belægges med Henvisninger til Charcots og Dr. Richers videnskabelige Undersøgelser. Gaadefuldt forekom dette Digterværk ved sin Fremkomst; nu kan det snarest

synes os lidt for klart i sin Lære. Men ungt er det stadigt; Menneskehjertet er i det; Extasens Glans lyser over det som Nordlandets sælsomme Skær fra stærkeste Rødgloed til sarteste Gulhvidt, som Nordlysets dæmpede og vildt flakkende Skifte. Det er inderligt og stærkt og fængslende ved sine Billeders skønne Vekslen.

Hvilken fristende og lønnende Opgave den Gang. Nu stiller Sagen sig vanskeligere, siden Herman Bang paa Folketheatret med nye og delvis uprøvede Talenter skabte en Skuespiller-Skare, der bar den mægtige Opgave frem til Sejr, lysende af Ungdom og Geni. Det var en Kunstens Begivenhed, som ikke glemmes og ikke stilles i Skygge. Men selvfølgelig kunde vor Nationalscene ikke komme uden om dette Værk ved en Henvisning til, at det en Gang var spillet. Og det skal siges til dens Lederes Ære, at »Over Evne« her har en Form, der interesserer dybt og virker stærkt, om end det udmærkede kun glimtevis naas.

Fru *Betty Hennings* var den, der kunstnerisk blev Skuespillets Midtpunkt. Hun havde strøget al Udvendighed, al »virkningsfuld« Teknik af sig og med en dyb og fin Ægthed formet den sygt forpinte og sjælssterke Klara Sang, der har gennemlevet disse Aars Lidelser og bevaret Troen paa sin Vidunderpræst, hvem hun alligevel i sin reelle Kvindeklogskab inderst inde ser som det kærlige, forunderlige Barnehjærte han er. Aa, alt var saa smukt og stille inderligt og sygt oprevet. Det var den gode Skuespilkunst, blot uden Extasens sitrende Nordlysskær. Og Fru Sang har jo dog den Troens Lidenskab, der dræber. Hr. *Nielendam* viser os i enkelte Øjeblikke denne Extase. Da straalder hans Sang af denne Troens Glød og Begejstringens Myndighed, som skaber Miraklet om ham. Men saa bliver det atter kun det dygtige og omhyggeligt udarbejdede. Han ejer ikke den lyse Glans, den Barnlighedens rene Lue, som er *Sangen* i Præstens verdenstjerne Menneskekærlighed. Ingen af de andre holdt Maal med disse to. Fru *Blach*, der spillede et enkelt Optrin med klog Energi, er jo ikke Rakel, og Hr. *Schylberg* som Elias har sikkert noget af Sønnens friske Hjertelighed, men han agerer virkelig alt for stærkt. Af de andre vil kun Hr. *Mantzius* mindes for sit skarpt opridsede Billede af Bypræsten Falk.

Foran »Over Evne« spillede *Arthur Schnitzlers* Enakter *Samliv*, som i faa Optrin efter en daarlig Hustrus Begravelse rørte ved Kærligheds og Troskabs og Samlivs omfattende Problemer. Der var en ganske vederhæftig Klang i en og anden Stump Samtale, men saa lidt som vi fik at vide om Begivenhed og Personer, kunde vi saamtænd bedre have sparet os den Smule med.

CHR. G.

TIL MIN GUDSØN

Min lille Dreng, du lyse Æbleblomst
i Drom paa Vaatens lette, morgenrene Luft,
med dine Øjne fyldte kun af Lys
og med din Sjæl som sagte bølget Duft,

— jeg staar paa Havegangens haarde Grus
og ser op mod din Verdens skære Flor
og kalder paa en Tid, jeg engang kendte,
og har for glade Raab kun rustne Ord.

Du lille Barn, hvis Fod har næppe traadt
sit Spor endnu i Jordens Elvermuld,
jeg gav dig gærne al min vundne Glæde,
thi den slaar til for dig og hundred Kuld.

Men hellere jeg lægger let min Haand
i din, og tager varsomt dig paa Skød
den Dag, den første Blæst staar om dit Sind
og slaar dig med sin Høstkvælds arme Nød.

Da skal jeg hviske dig saa lyse Ord
og plukke dig Guds Stjerner ned fra Himlen
og lære dig, at den, som lever, bor
i sortest Mørke under Stjernevimlen,

og aande paa dit Hjerte, til det slaar
saa lyst som Fuglerøst i dugget Krat,
— du lille Billed paa min egen Vaar,
du nye Stjerne i den gamle Nat!

VIGGO STUCKENBERG

»DER VAR ET LAND —«

LANGT, LANGT herfra mod Nord, hvor Vintrene er strænge, men Somrene korte og varme, ligger der et stille Land.

Aksene paa de sparsomme Agre bøjer sig tunge af Sorg, Grenene paa Træerne hænger tunge af Dug, og Menneskenes Øjne af Taarer; de tusinde Søer ligger ubevægelige, som Born, der har grædt sig i Søvn med vaade Kinder, og Markens Vinde stryger sagte og vemodigt hen over Sletterne i deres luftige Kapper, og alle Engens Blomster ryster trostesløst og uophørligt paa deres fine Hoveder.

Men langt borte staar de store Granskoves Hære i vældige, samlede Kolonner og stirrer med mørke Bryn og truende Arme mod Øst, og vældige, sorte Skymasser i ængstende Former og Skikkelser jager hen over det stille Land, mod Øst — altid mod Øst.

Fuglene har glemt at synge, stille sanker de sammen til Reden, og dæmpet lyder deres Vingelag over de tyste Sletter, gennem de dødstause Skove, og alle Fugle har mørke Fjer, og alle Træer har sorte Skygger.

Men ikke altid saa Landet saaledes ud. For ikke længe siden havde Soerne blinket i Solen, deres Bølger havde traadt smaa Dansetrin i skumlette Silkesko hen over det hvide Sand, til Fuglenes Fløjte og Vindens Klarinet, Skovene havde klædt sig i lyst, og Menneskene færdedes glade og syngende og traadte Landets Danse paa de store Sletter i brogede Dragter med blinkende Solvænder. Og de aabne Enge laa dufffyldte med Blomster, dejligere og helt anderledes end noget andet Sted paa Jorden.

Om dette Lands Skønhed havde en Gang en Mand hørt, som boede langt, langt nede Syd paa; og han besluttede, at han vilde se dette Land, og rejse derop, hvor langt det end laa mod Nord.

Han boede saa ensomt og saa fjernt fra alt, at Folkenes Klager og Naturens Suk deroppe fra ikke var naaet ned til ham, og han troede, at Landet endnu var smilende og lykkeligt, som da han læste om det.

Han studerede først Landets Sprog og dets Skikke, og saa rejste han. Sejlede og kørte, og sejlede atter i mange, mange Dage — og stod saa ved Grænsen af sine Drommes Land, som han selv vilde gennemvandre til Fods for rigtig at lære det at kende.

Men stor blev hans Forundring, da han lod sit Øje glide om til alle Sider — for hvor han end saa hen, strakte der sig en uendelig øde Sneemark, uden en eneste Fortoning andet end hvidt til alle Sider.

Han vandrede og han vandrede, undertiden mødte han enkelte Mennesker, de færdedes ganske stille og lydløst med bøjede Hoveder og tung Gang, og med tunge Vingelag slog en enkelt stor, mørk Fugl hen over hans Hoved.

Da slog det ned i ham med ét, at dette var en eneste stor, hvidklædt Baare, og at han vandrede paa en Grav; og han blev forunderligt greben, og højtidsfuldt stemt, alt som han vandt frem.

Da kom der en ung Pige gaende imod ham; hun havde Ski paa Ryggen, og bar en Skindkofte, hvid som Sneen.

Han gik hen til hende, og spurgte hende paa hendes Modersmaal, om dette var det Land, om hvilket Sagnet om dets Skønhed og Herlighed var naaet ned til ham og havde fyldt hans Tanker med Dromme og hans Sjæl med Forventning — eller om han havde forfejlet sin Rejse, og var vandret vild i denne Ødemark.

Hun rystede paa Hovedet — i det samme kom en af Slettens Vinde forbi, og løftede sagte en Flig af det store, hvide Liglagen — og derunder, paa den sorte Jord, kom en hel, lille blomsterfyldt Plet til Syne.

Da bukkede Pigen sig hastigt, plukkede dem alle i sin Koftes Flige, og strøede dem alle i sit Lands Bogstaver paa den hvide Sne. Saa gik hun stille bort.

Men den Fremmede blottede Hovedet, og læste Blomsternes Gravskrift i Sneen:

»Herunder hviler Finland!«

ASTRID EHRENCRON-MÜLLER

